

mento, exindeque vellet aquam haurire, casu vas aureum, quod ferebatur, in profundum cecidit metalli pondere grauatum, & longe post emerfit; quod certè non erat vsitatum, ac vacuum forberi, aut certè semel voratum vndis respuentibus renatare. His Traianus sub admiratione compertis, fontique numinis quiddam inesse credens, conditam ciuitatē ex germanæ suæ nomine Marcianopolim nominauit.] Dicitur etiam Metropolis apud Hieroclem MS. Eam autem ex Patriarchatu Romano adhuc Iustiniani tempore fuisse, cum Episcopo Iustinianæ primæ Mœsia secundā paruerit, vt in Nouella XI eiusdem Imperatoris legere est, mihi certum videtur. At quod non tantum Metropolis ciuilis, sed etiā Ecclesiastica fuerit clare perspicitur in subscriptionibus Conciliabuli Ephesini, quibus sic legitur. [Dorotheus Marcianopolis Metropolitanus.] Si dicas huius Episcopū non subscripsisse Epistolæ Synodicæ Mœsiæ secundæ, quæ tertia parte Concilij Chalcedonensis reperitur, annuam: sed hinc inferri negabo eam Metropolim Ecclesiasticam non fuisse. Huius Episcopus ex infirmitate aut alia de causa Synodo non adfuit, ideo locum eius Marcianus Episcopus Abriticæ ciuitatis vt antiquior ordinatione suppleuit, licet eius ciuitas nusquam pro Metropoli habeatur. Nec id in sola Synodo Mœsiæ secundæ obtigit, cum neque in altera epistola Episcoporum Syriæ secundæ subscriptus legatur Metropolita, sed Epiphanius Episcopus Epiphaniæ.

Tomis Illyrici Metropolibus hic annumerabitur: non quod eam ex Patriarchatu Romano post Constantinopolitani institutionem crediderim, sed quod prius illius vltimus limes fuerit. Est autē Ciuitas Scythiæ apud Ptolemæum^a, quæ Tomi Sexto Rufo & Eutropio^b dicitur, necnō huius regionis primaria seu Metropolis, imo & vnica sedes Episcopalis fuit primis sæculis, vt ex Sozomeno^c discitur, dum Britannionis huius Episcopi celeberrimā mentionē facit. [Multas quidē habet vrbes, pagos, & castella: sed principatū obtinet Tomis, quæ est vrbs magna & opulēta, propē mare posita, ad læuam cum quis ad Pontum Euxinū nauigat. Vetus consuetudo est, quæ ibi etiam num seruatur, vt vnus Episcopus totius illius Ecclesijs præsit. Itaque tempore de quo iam loquimur, illas administrauit Britannio, quando etiam Imperator Tomim aduenit. Postquam autem accessit ad Ecclesiam, & pro more suo ei persuadere conatus est, vt cum Arianis communicaret: Britannio constanter admodum apud Imperatorem, & liberè pro doctrina Concilij Nicæni loquutus, recessit ab eo, & ad alteram Ecclesiam se contulit: quem populus quoque secutus est. Ferè autem ab vniuersa ciuitate eò concursus est, partim quo Imperatorem viderent, partim quod aliquid nouarum rerum eum moliturum expectarent. Valens igitur cum suis derelictus, illud velut contumeliæ loco factum grauitè tulit. Atque Britannionem comprehensum in exilium deduci mandauit: quem non multo post denuo reduci permisit. Nam cum videret, credo, Scythas Episcopi exilium iniquo animo pati, non parum veritus est, ne nouis rebus studerent, quos quidē nouerat & fortes esse, & ipso locorū situ imperio Romano necessarios, quippe qui impetum Barbarorū illam orbis partem incolentium propulsarēt. Itaque Imperatoris conatus sic à Britannione compressus est, viro cum in alijs rebus spectato, tum ob diuinam virtutem adeo insigni, vt etiam ipsi Scythæ

XXVII.
TOMI METROPO-
LIS SCYTHIÆ.
^a Ptolem. lib. 3. cap.
10.
^b Eutropius lib. 6.

^c Sozom. lib. 6. cap.
20.
Τοῦτο δὲ τὸ ἔθνος πολὺ
καὶ μὲν ἔχει καὶ πό-
λεις καὶ κώμας, καὶ
θεοῦ ἐκείνου μνηστὴρ
ἔστι τῆς πόλεως,
μεγάλη καὶ εὐδαί-
μων παρὰ τοὺς ἑξέ-
ναιον μὲν εἰς τὸν
τῶν ἁγίων [κα-
λούμενον] πόντον, εἰ-
σὶν ἡ γὰρ νῦν ἔσται
παλαιὸν εἰς τὴν κρη-
τὴν, ὅς τις παλαιὸς ἔθ-
νος ἔτα τὰς ἐκκλη-
σίας ἐπισκοπῆν, &c.